

ved at se paa dem, opnaar man det stik modsatte Resultat.

Nu har man saa længe Landet over — og ogsaa her i dette Ting — talt om, at Grundskylden skulde betyde en Lettelse for de mindre Jordbrugere, en Lettelse i Beskatningen. Jeg mener, den Paastand, der er fremsat i saa Henseende, har bygget paa et fejlagtigt Grundlag, den er bygget i alt for høj Grad paa den forældede Hartkornsansættelse, som fandt Sted for 80 Aar siden, eller hvor længe det nu er, en Hartkornsansættelse, som maaske i sin Tid var rigtig, men som efterhaanden er blevet fuldkommen forældet og nu er umulig at bygge noget videre paa. Det er jo en Kendsgerning, at mange af de smaa Jordbrug, vi har ude omkring, i overvejende Grad er anlagt paa Udmarksjord, som den Gang ikke var sat i Hartkorn eller i hvert Fald sat meget lavt, men som nu har lige saa stor Værdi og er lige saa god Jord som meget af den Jord, der er ansat meget højere i Hartkorn. Naar man saa endvidere har undladt ved disse Beregninger at tage Hensyn til det skattefri Fradrag, der gives i Ejendomsskyldloven, er man kommet til de ganske fejlagtige Resultater. Naar der før blev nævnt, at de smaa Jordbrugere har en Jordværdi af 40 pCt., medens Gaardmændene har en Jordværdi af 60 pCt., saa vil jeg sige, at der jo netop i de skattefri Fradrag er taget Hensyn dertil. Ved Gennemgang af Forholdene vil man se, at enten er der ingen Forskel i Beskatningen af større eller mindre Jordbrug eller i hvert Fald kun en Forskel, som kan udlignes ved, at man gaar til et højere Fradrag for Bygninger alene.

Maa jeg til Belysning heraf sige, at jeg havde den Fornøjelse i Lørdags at høre et Foredrag af Forstander Overgaard, Ladelund, paa det sjællandske Landbodelegeretmøde, hvor han fremdrog en lang Række Undersøgelser, som han havde foretaget med Landbrugeres Driftsregnskaber. Han var kommet til det Resultat, at de mindre Jordbrug betalte en Skat af fast Ejendom af 27 Kr. pr. ha, medens de større Landbrug gav 28 Kr. pr. ha, det vil altsaa sige, at der var praktisk talt lige Beskatning, snarere med en lille Tendens til mindre Skat paa de mindre Brug. Jeg interesserede mig stærkt for dette Spørgsmaal og undersøgte derfor bagefter Forholdene nærmere, og det viste sig, at Resultaterne a Undersøgelsen af Landbrugsregnskaberne i Praksis viser, at der i Virkeligheden nu er lige Skat paa lige Jord. De Oplysninger, som fremkom dér, er i afgjort Overens-

stemmelse med det, som jeg gentagne Gange har hævdet, og det kunde derfor kun glæde mig at faa det konstateret gennem disse Regnskabsundersøgelser.

Der blev tillige givet en anden Oplysning, som ogsaa har sin Interesse, der blev givet Oplysning om, hvor stort Bruttoudbytte de forskellige Ejendomme havde givet. Naar vi tager Gaarde fra 10 til 50 ha og over 50 ha, saa vil man se, naar de deles i den bedste Trediedel, den mellemste Trediedel og den daarligste Trediedel, at Gaarde paa 10 til 50 ha, der i Gennemsnit har en Jordværdi af 1 369 Kr. pr. ha, kun giver 804 Kr. i Bruttoudbytte, medens den bedste Trediedel, Gaarde, som kun har en Jordværdi af 1 285 Kr., har givet 1 084 Kr. i Bruttoudbytte eller 280 Kr. mere pr. ha. Tager vi de store Gaarde, Gaarde over 50 ha, kommer akkurat det samme Forhold frem, at de Ejendomme, der giver det daarligste Udbytte, nemlig 565 Kr. pr. ha i Bruttoudbytte, er dem, der har højest Jordværdi, nemlig 1 331 Kr. pr. ha, medens de, der har givet et Bruttoudbytte af 820 Kr., kun har haft en Jordværdi af 1 270 Kr. pr. ha. Jeg nævner det her, jeg ved ikke, hvor meget der skal udledes deraf, men i hvert Fald er det meget interessant at se, thi det viser antagelig, at den stærke og stive Lerjord, som er den, der som Regel vurderes højest, i Virkeligheden ofte i Ydelse staar under den Jord, der har en mildere Bonitet og maaske er lidt mere dybmuldet, og at denne i Virkeligheden baade netto og brutto er i Stand til at yde mere end den stive, stærke Lerjord. Jeg vil gerne sige, at det for mig er et Bevis paa, at det er yderst vanskeligt at foretage en nøjagtig Vurdering af Jord.

Jeg maa i Henhold til de Bemærkninger, jeg her har fremsat, fastholde, hvad jeg sagde i Fjor, at Grundskyldbeskatning ikke kan blive til Gavn for de mindre Jordbrugere, men i mange Tilfælde vil medføre forøget Udgift. Og jeg tror ikke, det er det, man har tilsigtet, naar man i saa stor Udstrækning har givet sin Tilslutning til adskillige af de Resolutioner, som vi har set foreligge her og andre Steder. Jeg tror derimod, at hvis man gaar til en lille Forøgelse af det skattefri Fradrag og kun lader det omfatte Bygningerne, vil man derigennem kunne udligne de Uligheder, der i dette Øjeblik er, naa til lige Skat paa lige Jord og undgaa de Forskydninger mellem By- og Landejendomme, som jeg mener er uretfærdige. De Resultater, jeg her er kommet til, vil man hver for sig kunne supplere ved at undersøge Forholdene dér, hvor man kender det i Praksis. Og jeg tror,